

Từ năm 2010 đến nay ngoại giao Trung Quốc đã có những bước đi ngoại giao mới, đó là sự vươn lên của Trung Quốc trên trường quốc tế và ảnh hưởng của Trung Quốc ở Châu Á-Thái Bình Dương.



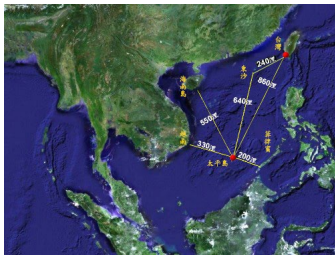
Sự vươn lên của Trung Quốc coi như là “nhu cầu tất yếu của khu vực”. Sự hiện diện của Hoa Kỳ làm cho địa chính trị vùng đang thay đổi và tác động của Trung Quốc càng diễn ra nhanh chóng hơn. Trung Quốc đã bắt đầu vượt trội.

Nếu như ai đó cho rằng Trung Quốc-một quốc gia Công xã kinh tế tăng tốc phát triển như vũ bão, sản lượng sản phẩm công nghiệp số 1 mà Mỹ không “đua kịp” thì Trung Quốc là nhầm. Chính qua là Mỹ chưa rời tay, lợi ích của Trung Quốc với Mỹ còn nhiều nên đang chơi con bài lẫn nhau đó thôi. Tuy nhiên, đánh chặn từ xa trở lại họ không phải là điều Mỹ không dám. Châu Phi, Trung Quốc đổ xô vào rút nhiều tiền của nhằm để mua nguồn năng lượng cho tiếp tục. Tại Sudan, dưới sự dẫn dắt của Mỹ, nước nam Sudan thành lập với 3/4 trở lại của Trung Quốc ngấm đống nuốt cay. Li bi thì họ đang học Cadafi, tuấn vũ khí vào những cuộc cùng cũng hoàn toàn mất trật tự. Nói chung những thay đổi quan trọng về năng lượng của Trung Quốc đều bắt đầu từ Mỹ không chơi.

Dù vậy, việc nền kinh tế Trung Quốc tăng trưởng với tốc độ cao, GDP xếp ngang Mỹ và vượt Nhật đã làm Trung Quốc trở nên quen thuộc hơn. Bộ máy tuyên truyền của Mỹ thì không ngừng thổi phồng lên sự mất an ninh của Trung Quốc, nào là tàu ngầm Trung Quốc đuối tàu SB Mỹ, rồi lên cách vài trăm mét mà Mỹ không biết; nào là trong 5-10 năm tới Trung Quốc sẽ đuối khắp và vượt Mỹ... Trung Quốc cũng tự mình xếp hàng đứng thứ 2 sau Mỹ về quân số. Việc chiếc máy bay trực thăng của Mỹ bị rơi trong vùng công ty của Bin Laden là chuyện hay vô tình thì không dám chắc nhưng việc Mỹ đuổi theo là chắc chắn. Mỹ cho rằng cho thấy gì là bất ổn là trùm khủng bố tiêu diệt, đứng đầu là với loại máy bay tàng hình này Mỹ có thể tấn công khắp nơi cho dù nó ở bất kỳ đâu, quốc gia nào mà Mỹ cho là cần thiết. Đây giống như sự “lừa hàng” của một cô hoa hậu thì gì và để vờ vờ ngụy miên khi nói về mây râu phát sốt. Trung Quốc cũng chơi kém. Khoe hàng với Bộ trưởng Quốc phòng Mỹ, các phóng viên nhiếp ảnh cầm trên tay ảnh chụp máy bay J20 được coi là tàng hình cánh là ghi hình khoe khoang... Mỹ có lẽ đây giống như sự “lừa hàng” của cô gái làng chơi rồi thì không ai để ý những bộ máy tuyên truyền của Mỹ đang tung hô...

Một thời kỳ là Trung Quốc có tiềm lực về kinh tế và quân sự khiến thế giới ca ngợi. Những vấn đề tính bá quyền, nước lớn công nhận sự thay đổi thế giới của bộ máy tuyên truyền Mỹ làm Trung Quốc mất tinh thần sinh ra những nhàn. Thế nhàn cho rằng Mỹ bỏ khủng hoảng kinh tế, sa lầy ở Iraq, Afghanistan nên suy yếu, việc Trung Quốc đuối khắp và vượt chỉ là vấn đề thời gian. Thế tính toán ngôi đã đổ. Thế hai là tiềm lực quân sự của họ cho phép họ

tuyên bố “lợi ích cốt lõi” (là lợi ích mà Trung Quốc có quyền dùng vũ lực để bảo vệ hoặc chiếm giữ) của mình mà họ muốn (trước đó là biển Đông, tiếp theo là Châu Á TBD chung họ).



Chạm đến trung tâm là Trường Sa, nơi có một sân bay quân sự.

Cái bày bày của Mỹ giăng ra, Trung Quốc chui vào không ngừng nghỉ. Trung Quốc lập tức thay đổi thái độ và hành động với các quốc gia láng giềng, khu vực. Thái độ thì hung hăng, hiêu chí, nham hiểm. Hành động thì ngang ngược, chèn ép, bắt nạt, đe dọa dùng vũ lực. Ngay như Nhật Bản - siêu cường biển châu Á thì sao mà với Nhật bắt Thủy quân trộm cướp tàu đánh cá TQ xét xé mà TQ găm lên hùng hống hợm hợm (đúng là ghé không sao chấp). Vậy thì họ đang nhắm vào cái gì khác trong khu vực Trung Quốc coi ra gì? Ai dám bắt tay thân thiện với một quốc gia như thế mà không bắt an? Họ sẽ làm gì, chịu hòa tan, lệ thuộc, nô dịch hay là tìm lợi khác? Và đây là những bước đi của họ.

Đầu tiên là tăng cường tiềm lực quân sự, hợp tác với nhau để tạo nên sức mạnh. Việt Nam là một trong những nước có tranh chấp lãnh thổ với Trung Quốc nhiều nhất và đang ngày càng căng thẳng, đe dọa nghiêm trọng. Bởi vậy tăng cường tiềm lực quân sự, xây dựng Hải quân hiện đại để sẵn sàng đương đầu với nguy cơ xâm lược là điều không thể không làm. Thế thì, với sự hợp tác với Nga, Ấn Độ và quân sự, Việt Nam đã tăng cường đáng kể sức mạnh phòng thủ của mình, có đủ tin để quan hệ với Trung Quốc một cách bình đẳng, tôn trọng lẫn nhau, hòa bình và cùng phát triển. Việt Nam đã học được từ lịch sử bài học không nên đặt niềm tin vào những lợi ích bên ngoài. Những Việt Nam cũng đang đương đầu với một cái khác thường trong việc xây dựng một liên minh quốc tế và khu vực hiện đại trong việc bảo vệ những tuyên bố chủ quyền hợp pháp. Rõ ràng Việt Nam không còn đương đầu một mình trong việc phớt lờ bá quyền Trung Quốc. Các nước khác như Philippine, Malaysia, Indonesia... cũng có những bước đi như vậy.

Bước đi tiếp theo là tìm kiếm tác động từ trong, cân bằng với sức mạnh quân sự ngày càng gia tăng của Trung Quốc (Mỹ, Nga, Nhật, Ấn Độ...) và Mỹ là sự lựa chọn tối ưu. Hoa Kỳ cũng chỉ có thể. Giữ gìn một vị thế có 3 màn tùy tiện. Màn thứ nhất: Bị kích tàu ngầm Hàn Quốc bắn đánh chìm. Không còn bất ngờ nguyên nhân ai là thủ phạm chỉ biết rằng mối quan hệ giữa Mỹ - Hàn đang ngày càng nguội lạnh như băng nhiên áp lực. Một cuộc tiếp cận từ Đông Hải với sự hiện diện của hơn 500 quân tên lửa Tomahawk lo ngại bắn đầu trúng đầu trụ cột mũi Trung Quốc. Màn thứ hai: Sự kiện tranh chấp với Nhật Bản. Những tiếng nói không còn chỉ dừng chân trên đất Nhật nào ngờ thái độ như muốn ăn tươi nuốt sống Nhật Bản khiến cho Liên minh Mỹ Nhật có thêm sức sống mới. Trung Quốc vô tình khiến Nhật nổi máu “Võ sĩ đạo”.

Và bước đi cuối cùng là giăm bắt sự lệ thuộc vào Trung Quốc. Một nước như CHDCND Triều Tiên mà quan hệ với Nga để giăm bắt sự lệ thuộc vào Trung Quốc thì đó biết sự lệ thuộc vào

Trung Quốc nó phớt lờ những thế nào. Đối với các nước Asean thì Myanmar là một minh chứng sinh động. Ngay theo phớt lờng Tây đã dành Myanmar còn quyệt định những hợp đồng xây dựng đi đến với Trung Quốc khi ông lớn hàng xóm tức ói máu mà chột. Tuy nhiên các lực lượng Vũ trang Myanmar sang thăm Việt Nam để “học hỏi kinh nghiệm” khiến Trung Quốc lo ngại. Không nói cũng rõ họ quyết định ngoi Việt Nam trong tháng 10/2011 đã chột những số lĩnh họat, tính quyệt đoán trên nguyên tắc để c lập, t ch, tôn trọng lẫn nhau, cùng có lợi.

Nhìn lại trong thời gian qua Trung Quốc thu được gì? Bên làm ăn xa thì b phá, lảng giêng giến thì t mình khiến họ xa lánh, một lòng tin. Trung Quốc không có bên, nhìn đâu cũng thấy kẻ thù. Với M để ng để ng chính chính hiến điến ở Châu Á TBD, triển khai quân ở Australia làm Trung Quốc phải “thốt” lên “Trung Quốc chột a tợng thành lập một liên minh quân sự như vậy” (Lữ Vi Dân). Tại sao vậy Trung Quốc? Tại sao M làm được, các nước họ tin M mà sao Trung Quốc lại không?

Có thể nói các điến biến ở Đông Bắc Á kết hợp với tính hiêu chiến và cách hành xử ngoi giao gây bất mãn ở Trung Quốc ở Đông Nam Á để ng như là để u hiêu ở s suy y, bất lực họ là s c m nh. Trong khi chột vào một số thay đổi ở một thế họ lãnh đạo mới năm 2012, giới lãnh đạo Trung Quốc hiến t có lực phải g m nh m một số thốt b i ê ch. G 3 thế p k xây dựng lòng tin... họ chột phá trong phút chột. Thế trăn b v.

Động thái của M, không còn họ nghi gì nữa, họ đang c lập, ki m ch Trung Quốc, bắt Trung Quốc như họ nói “là phải tuân thủ theo luật chơi”. Trộn tình thế này liêu Trung Quốc và M có xảy ra một cuộc chiến tranh hay không?

Rõ ràng là khi quyệt định tiến hành phát động một cuộc chiến tranh thì không có chột cho s ng nh n v s c m nh theo kiêu hiêu chiến, b y đàn. Không thể l y kết quả t s phô trương thanh thế phớt lờ cho m c đích chính tr làm c s xây dựng quyệt tâm chiến tranh mà phải có s đánh giá, so sánh thế và lực khách quan, khoa học, chính xác. Thế và lực của Trung quốc hiến nay như nào so với M? Khi M t tin, quyệt đoán trong việc triển khai lực lượng ở Châu Á TBD; Khi M đã chu n b trong cách tiếp cận chiến tranh nổ u xảy ra s n sàng và bình tĩnh thì điến đó có nghĩa thế và lực của M đã vượt tr i so với Trung Quốc, có nghĩa là cuộc chiến nổ u xảy ra hoàn toàn nằm trong tầm ki m soát của M. Tuy nhiên nó s không bao giêu xảy ra b i Trung Quốc thột a bi t kh năng của mình để n đâu và phải làm gì.